

ГЛАВА 7.

Ово ми поваша Господ Господ: гле, сиздаваше скаванице, кад почињаше пацети отања, и гле, бијаше отања по цареву косядиби.

2. А кад поједоше траву земаљску, тада рекох: Господе, Господе, смиљу се; како ће се подигнути Јаков? јер је мали.

3. Господ се расваја за то: не ће бити, рече Господ.

4. Тада ми поваша, и гле, Господ стаде, Господ Господ повика да ће судити огњем; и омањ прождрије велику бездану и прождрије дво земље.

5. А ја рекох: Господе, Господе, престани; како ће се подигнути Јаков? јер је мали.

6. Господ се расваја за то: ни то не ће бити, рече Господ Господ.

7. Тада ми поваша, и гле, Господ стаде на знају сазидану по мјерилама, и у руци му беху мјерила.

8. И рече ми Господ: што видиш, Амосе? И рекох: мјерила. А Господ ми рече: ево, ја ћу метнути мјерила посред народа својега Израјља, не ћу га више пролазити.

9. Јер ће се разорити висине Исаково, и светине ће Израјљевне онутрјети, и устаћу на дом Јеровоамов с мачем.

10. Тада Амасија свештеник Ветилски посла к Јеровоаму цару Израјљеву и поручи му: Амос диже буну на те усред дома Израјљевна, земља не може поднјети свијех ријечи његовијех.

11. Јер овако говори Амос: Јеровоам ће погинути од мача, а Израјљ ће се одвести из земље своје у ропство.

12. По том рече Амасија Амосу: видоче, иди, бјежи у земљу Јудину, и онда је једи хљеб и онда је пророкуј;

13. А у Ветилу више не пророкуј, јер је светина царева и дом је царски.

14. А Амос одговори и рече Амасији: не бјех пророк ни пророчки син, него бјех говедар и браћ лудове;

15. А Господ ме узе од стада и рече ми Господ: иди, пророкуј народу моему Израјљу.

16. Сада дакле чуј ријеч Господњу. Ти важан: не пророкуј у Израјљу, и не влопи по дому Исакову.

17. За то овако вели Господ: жена

ће ти се курвати у граду, и синови ће твоји и кћери твоје пасти од мача, и земља ће се твоја разидјелити усјек, и ти ћеш узрјети у нечистој земљи, а Израјљ ће се одвести из своје земље у ропство.

ГЛАВА 8.

Ово ми поваша Господ: гле, котарица љетнога воћа.

2. И рече: што видиш, Амосе? А ја рекох: котарицу љетнога воћа. А Господ ми рече: дође крај народу моему Израјљу, не ћу га више пролазити.

3. И пјесме ће пржене бити ридање у онај дан, говори Господ; биће мноштво мртвијех телеса, која ће се сунда побациати мучећи.

4. Чуће ово, који прождирете убоге и савирете сиромаше у земљи,

5. Говорећи: кад ће проћи младина да продајемо жито? и субота да отворимо пшеницу? умаљујући ефу и повећавајући сикал и varaјући лажнијем мјерилама;

6. Да купујемо сиромаше за новце и убогота за једне опанке, и да продајемо очинне од пшенице.

7. Закле се Господ славом Јаковљевом: не ћу нигда забравити ни једнога дјела њихова.

8. Не ће ли се земља потрести од тога, и прогужити сваки који живи на њој? и не ће ли се сва разлити као ријека? и не ће ли се однјети и потопити као од ријеке Мисирске?

9. И у онај дан, говори Господ Господ, учинићу да сунце зађе у по дне, и помрачићу земљу за бијела дана.

10. И претворићу празнине ваше у метнућу мостријет око свијех бедара, и учинићу да свака глава оћелави и да буде жалост као за јединцем, и крај ће јој бити као горах дан.

11. Гле, иду дани, говори Господ Господ, кад ћу лустити глад на земљу, не глад хљеба ни жеђ воде, него слушања ријечи Господњих.

12. И потућаће се од мора до мора, и од сјевера до истока трчаће тражећи ријеч Господњу, и не ће је наћи.

13. У то ће врдије обамргати лијепе дјевојке и младичи од жеђи,

14. Који се куну кривцом Самарј-

ском и говоре: тако да је жив Бог твој, даде, и тако да је жив пут у Вирсавеу. И пашће, и не ће више устати.

ГЛАВА 9.

Видјех Господа, а он стајаше на олтару, и рече: удари у горњи праг од врата да се затресу довратници, и расцијени их све од врха њихова; а што остане иза њих побиху мачем; не ће остати ни један, нити ће се узећи између њих ни један, нити ће се који спасти.

2. Да се заволопе у најдоња крај земље, оданде ће их узети рука моја; и да изађу на небо, оданде ће их скинути;

3. И да се сакрију на врх Кармила, наћи ћу их и узеху их оданде; и да се сакрију испред мојих очију на дно морско, онда је ћу заповједити змији да их уде;

4. Да отиду у ропство пред непријатељима својим, и онда је ћу заповједити мачу да их побие, и обратићу очи своје њима на зло а не на добро.

5. Јер Господ Господ над војскама кад се дотакне земље, она се растана и туже сви који живе на њој, и разљева се сва као ријека и потана се као од ријеке Мисирске.

6. Он је саградио себи кљети на небу и свод свој основао на земљи; зове воде морске и ижеља их по земљи; име му је Господ.

7. Нијесте ли ми, синови Израјљеви, као синови Египтски? говори Господ; не изведох ли Израјља из земље Мисирске?

8. Гле, очи су Господње управљене на ово гужално царство да га затрем са земље; али не ћу са свијем затрети дома Јаковљева, говори Господ.

9. Јер, ево, ја ћу заповједити и разметаћу међу свијем народима дом Израјљев као што се разнеће жито у ропству; неће остати ни један, нити ће се узећи између њих ни један, нити ће се који спасти.

10. Од мача ће погинути сви грешници између мојега народа, који говоре: не ће доћи, нити ће нас задесити зло.

11. У то ћу врдије подигнути опали штатор Давидов, и затворићу му кључевне, и оправиху му што је разваљено, и опет ћу га саградити као што је био прије.

12. Да би наследјана остатак Едомски и све народе на које се признава име моје, говори Господ, који чини ово.

13. Ево, иду дани, говори Господ, кад ће орач стизати железца, и који гази грозеће сјача, и горе ће кинати слава ким вином, а сви ће се хумови раставити.

14. И повратићу робље народа својега Израјља, и опет ће саградити куће градове и насадиће се, и насадиће вишње врлове и јести род из њих.

15. И посадићу их у земљи њиховој, и не ће се више ишчупати из земље своје, коју им дадох, говори Господ Бог твој.

КЊИГА ПРОРОКА АВДИЈА.

5. Како си оплањен? да су дошли к теби врађивци или лупези ноћу, не би ли позвали кољико им је доста? да су дошли к теби берачи винограда? Гле, учинићу те малчијем међу народима, бићеш врло презрен.

6. Како се претражи Исав, како се нађоше потаје његове!

7. До границе те одведоше сви који бијашу с тобом у вјери, преварише те и наваљаше те који бијашу у миру с тобом; који једу хљеб твој подметнуше ти замагу, да се не опазн.

8. У онај дан, говори Господ, не ћу оданде ћу те обрнити, говори Господ.

ли погубити мудре у земљи Едомској и разутине у гори Исавовој?
9. И твоји ће се јунаци улазити, и Темане, да се истрјебе покољем сви из горе Исавове.

10. За васиље учинио брата твојега Јакову покриће те стид и истрјебиће те за свагда.

11. Онај дан, кад ти стајаше на супрот; онај дан, кад иностранци одвођаху у ропство војску његову, и туђинци улажаху на врата његова и бацаху жардиб за Јерусалим, бјеше и ти као који од њих.

12. Али ти не требаше гледати дана брата својега, дана, кад се одвођаше у туђу земљу, нити се радовати синовина Јудинијем у дан кад пропадаху, нити разављивати уста у дан невоље њихове.

13. Не требаше ти ући на врата народа мојега у дан погибали њихове, не требаше да и ти гледаш зло њихово у дан погибали њихове ни да се мањаш добра њихова у дан погибали њихове.

14. Нити требаше да станеш на распутницу да убијаш бржан њихову, нити да изађеш онијех која останах у дан невоље.

КЊИГА ПРОРОКА ЈОНЕ.

ГЛАВА 1.

Дође ријеч Господња Јони сину Ама-тидеву говорени:

2. Устани, иди у Ниневију град велики, и проповијдај против њега, јер изађе злоћа њихова преда ме.

3. А Јона уста да бјежи у Тарсис од Господа, и сипаш у Јону нађе лађу која иђаше у Тарсис, и платив возарину уђе у њу да отиде с њима у Тарсис од Господа.

4. Али Господ подиже велике вјетар на мору, и поста велика бура на мору да мишљаху да ће се разбити лађа.

5. И лађари улашавиши се призиваху сваки својега бога, и бацаху што бјеше у лађи у море да би била лакша; а Јона бјеше сипао на дно лађи, и легао спаваше тврдо.

6. А управитељ од лађе приступи

к њему и рече му: шта ти спаваш! устани, призивај Бога својега, не би ли нас се опоменуо Бог да не погинемо.

7. По том рекосе један другоме: ходите, да бацимо жардиб да видимо са кога дође на нас ово зло. И бацише жардиб, и паде жардиб на Јону.

8. Тада му рекосе: важи нам за што дође ово зло на нас; које си радље? и одваље идиш? из које си земље? и од кога си народа?

9. А он им рече: Јеврејин сам, и бојим се Господа Бога небескога, који је створио море и суху земљу.

10. Тада се врло улашавише људи, и рекосе му: што си учинио? Јер дознаше људи да бјежи од Господа, јер им он каза.

11. И рекосе му: што ћемо чинити с тобом, да би нам море уталоило? Јер бура на мору биваше све већа.

12. А он им рече: узмите ме и баците ме у море, и море ће вам утолити, јер видим да је с мене дошла на вас ова велика бура.

13. А људи стадоше веселати да би дошла на крају; али не могаху, јер им бура на мору биваше све већа.

14. Тада призваше Господа и рекоше: молимо ти се, Господе, да не погинемо ради душе овога човјека, и нешто метнути на нас крви правде, јер ти, Господе, чиниш како хоћеш.

15. По том узеше Јону и бацише га у море, и преста бура на мору.

16. Тада се побојаше они људи Господа врло, и принесосе жртву Господу и учинише завете.

ГЛАВА 2.

А Господ заповиједи, те велика раба прогута Јону; и Јона би у трбуху рибањем три дана и три ноћи.

2. И замоли се Јона Господу Богу својега из трбуха рибањета, и рече: завапах у невољи својој ка Господу, и усилих ми; из утробе гробне повицах, и ти чу глас мој.

3. Јер си ме бацио у дубине, у срце мору, и вода ме оптече; све пошлаваше твоје и вали твоји прелазаше преко мене.

4. И ревох: одбачен сам испред очију твојих; али ћу још гледати свету цркву твоју.

5. Оптешосе ме воде до душе, без дана не опекли, сита омота ми се око главе.

6. Сидох до крајева горских, пријеворнице земље све на мном су до видјења; али ти извади живот мој из јама, Господе Боже мој.

7. Кад нестајаше душе моје у мени, поменућу Господа, и молитва моја дође к теби, у свету цркву твоју.

8. Који држе лажне тапшине, остављају своју милост.

9. А ја ћу ти гласом захвалнијем пријети жртву, испунити што сам заветовао; спасење је у Господу.

10. И Господ заповиједи риби, те извади Јону на земљу.

ГЛАВА 3.

И дође ријеч Господња Јони други пут говорени:

2. Устани, и иди у Ниневију град велики, и проповијдај му оно што ти ја кажем.

3. И устав Јона отиде у Ниневију по ријечи Господњој; а Ниневија бјеше град врло велики, три дана хода.

4. И Јона поче ићи по граду један дан хода, и проповијда и рече: још четиридесет дана, па ће Ниневија пропасти.

5. И Ниневијани повјероваше Богу, и огласише пост, и обукоше се у воштрајет од највећег до најмањег.

6. Јер кад дође та ријеч до цара Ниневијског, он уста са својега пријестолоа, и сјиде са себе своје одијело, и обуче се у воштрајет и сјиде у пелес.

7. И прогласи се и каза се по Ниневији по заповијести царској и кнезова великијех говорени: људи и стока, говеда и овце да не окусе ништа, ни да пасу ни да пију воде.

8. Нето и људи и стока да се покорију воштрајету, и да призивају Бога једно, и да се врати сваки са свога залога пута, и од неправде која му је у руку.

9. Ко зна, еда се поврати и раскаје Бог и поврати се од љутога гњева својега, те не изгинемо.

10. И Бог виде дјела њихова, гађе се вратише са злого пута својега; и раскаја се Бог ода зла која рече да им учини, и не учини.

ГЛАВА 4.

А Јони би врло недрато, и расрди се. 2. И помоли се Господу и рече: Господе! не рекох ли то кад још бјах у својој земљи? за то штах прије побјећи у Тарсис; јер знах да си ти Бог милостив и жалостив, спор на гњев и обилан милосрђем, и кајеш се ода зла.

3. Сада Господе, узми душу моју од мене, јер ми је боље умријети него живјети.

4. А Господ рече: је ли добро што се срадиш?

5. И Јона виде из града, и сјиде с истога града, и значив ондаје волибу, и сјеђаше под њом у хлаву да види што ће бити од града.

6. А Господ Бог заповиједи, те узвратиште гнев над Јоном да му буде срен нава главом да му поможе у муци беве.